

Народився 17 жовтня 1951 р. у смт Маньківка Маньківського району Черкаської області.

У 1974 р. після закінчення теплоенергетичного факультету Одеського політехнічного інституту (спеціальність «Автоматизація теплоенергетичних процесів») був направлений на роботу у ВО «Центртрансгаз» (м. Саратов), де протягом чотирьох років був інженером, очолював інженерні служби на виробничих об'єктах цього об'єднання.

З 1978 р. Анатолій Мандра працював начальником служби, головним інженером, начальником Барського ЛВУМГ ВО «Експорттрансгаз» (згодом — УМГ «Черкаситрансгаз»).

У 1996 р. його призначили на посаду генерального директора підприємства «Черкаситрансгаз» АТ «Укргазпром». З 1999 р. Анатолій Степанович — директор УМГ «Черкаситрансгаз» ДК «Укртрансгаз».

Брав участь в організації будівництва та введенні в експлуатацію магістральних газопроводів «Союз», «Прогрес», Уренгой–Помари–Ужгород. Як керівник газотранспортного підприємства, головну увагу приділяв стабільній роботі ГТС, технічному переоснащенню об'єктів, підбору і підготовці кадрів.

Під безпосереднім керівництвом А. С. Мандри запроваджені нові технології ремонтів магістральних газопроводів без припинення транспортування природного газу, завдяки яким економія природного газу лише на одному підприємстві сягнула більше 30 млн м³ на рік. За впровадження таких інноваційних проектів він разом із колективом розробників був удостоєний Державної премії України в галузі науки і техніки.

Анатолій Мандра також займається науково-дослідною діяльністю. Має десять наукових статей та 20 винаходів, присвячених підвищенню ефективності виробництва, економії

Мандра Анатолій Степанович

Інженер, фахівець у сфері транспортування газу, управлінець

паливно-енергетичних ресурсів, розробці нових високоефективних методів ремонту магістральних газопроводів.

Анатолій Степанович — заслужений працівник промисловості України, заслужений працівник АТ «Укргазпром». Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, Почесною грамотою міністра палива й енергетики України, почесною відзнакою Центральної ради Профспілки Нафтогазпрому України, відомчими відзнаками. За будівництво і введення в експлуатацію об'єктів магістральних газопроводів як уповноважений Мінгазпрому був удостоєний ордена «Знак Пошани».

Академік Міжнародної інженерної академії.

За вагомий внесок у розвиток техніки й інженерної справи нагороджений орденом «Інженерна слава» Міжнародної інженерної академії (м. Москва) та Золотою медаллю ім. А. М. Підгорного Інженерної академії України. Він — лауреат премії «Золота Фортуна».

Народилася 22 грудня 1912 р. у м. Харків. У 1930 р. завершила навчання у Харківському хіміко-технологічному технікумі харчової промисловості, а в 1937 р. із відзнакою закінчила Харківський державний університет ім. О. М. Горького.

Протягом 1931–1937 рр. Н. К. Маньковська працювала техніком у лабораторії тресту «Союзборошно» і контрольно-насінневої станції в м. Харкові, науковим співробітником Українського НДІ харчової промисловості. У 1936–1937 рр. керувала дослідженнями складу та властивостей гідролізатів рослинних відходів і розробкою способів виділення з них оцтової та молочної кислот.

До 1941 р. Ніна Костянтинівна викладала на кафедрі хімії у Харківському інституті радянської торгівлі. Під час війни перебувала в евакуації у Середній Азії, де працювала начальником центральної лабораторії олійно-екстракційного заводу в м. Чимкент (Казахська РСР).

З 1944 до 1947 р. пройшла шлях старшого наукового співробітника та завідувача відділу хімічної технології в Українському НДІ харчової промисловості. Н. К. Маньковська проводила дослідження у сфері отримання синтетичних мийних засобів нітруванням і амідкуванням нафтопродуктів та СЖК, під час яких уперше були застосовані методи хроматографічного аналізу продуктів окиснення парафіну, що дало можливість визначити груповий склад одержуваних кислот і виявити його залежність від складу вихідної сировини та технології окиснення. Вона брала участь у проектуванні, монтажі і введенні в експлуатацію першого в СРСР заводу з отримання СЖК окисненням парафіну в м. Шебекіно (Росія).

З 1953 р. Ніна Маньковська очолювала лабораторію з вивчення процесів окиснення парафіну Всесоюзного НДІ жирів, вивчала шляхи розширення сировинної бази для виробництва СЖК, удосконалювала технології їх отримання. З 1959 р. була

Маньковська Ніна Костянтинівна

Кандидат хімічних наук, фахівець у галузі нафтохімії

заступником директора з наукової роботи НДІ синтетичних жирозамінників та мийних засобів (м. Шебекіно).

Протягом 1961–1974 рр. вона керувала лабораторією інституту «УкрНДІдіпронафта» (УкрНДІНП «МАСМА»). Її зусиллями була нормалізована робота цеху дистиляції СЖК на Бердянському ДНОЗ. Ніна Костянтинівна також удосконалювала мильні запусники та добавки до пластичних мастил. Під її керівництвом виконані вагомні дослідження в галузі хімії і технології СЖК, розроблена технологія 12-гідрооксистеаринової кислоти, організовано її промислове виготовлення, створено й освоєно виробництво нового покоління мастил. Ніна Костянтинівна — автор понад 100 наукових праць, зокрема кількох монографій та 20 винаходів.

Н. К. Маньковська була головою секції вченої ради інституту з нафтопереробки й нафтохімії, членом наукової ради Держкомітету Ради Міністрів УРСР із координації НДР.

Нагороджена багатьма грамотами та подяками.

Померла 4 квітня 1984 р.